

**การพัฒนาแบบแผนการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะ
การสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ของนักเรียนโรงเรียนสาธิต
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)**

*The Development of Learning English Model for Enhancing
Creative Communication of Srinakharinwirot University Prasarnmit
Demonstration Elementary School Students*

ลัดดา หวังภษิต*

ladda_satit@yahoo.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อ ศึกษาพฤติกรรมบ่งชี้ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) อีกทั้งพัฒนาและศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษา ด้วยการวิจัยและพัฒนา โดยวิธีดำเนินการวิจัยมี 3 ระยะกล่าวคือ ระยะที่ 1 ศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัยต่างๆและสัมภาษณ์ผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เกี่ยวข้องในด้านการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ได้องค์ประกอบ ข้อมูลพื้นฐานและกรอบแนวคิดที่สอดคล้องกับสภาพจริง ระยะที่ 2 สร้างรูปแบบการจัดการเรียนรู้ และเครื่องมือประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ โดยการตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบการจัดการเรียนรู้โดยผู้ทรงคุณวุฒิ และทำการศึกษานำร่องกับนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คนซึ่งมีลักษณะใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ระยะที่ 3 ศึกษาประสิทธิผลของรูปแบบการเรียนรู้ที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์โดยใช้แบบแผนการทดลอง One group Pretest - Posttest Design เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) จำนวน 192 คน ใช้เวลาในการทดลอง 16 สัปดาห์ๆ ละ 4 คาบ รวมทั้งสิ้น 64 คาบ ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติการวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ย Dependent t-test ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

*อาจารย์โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

พฤติกรรมซึ่งชี้ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) แบ่งออกเป็น 4 องค์ประกอบคือ ด้านความเข้าใจ (Understanding) ด้านความถูกต้อง (Correctness) ด้านการประสานสัมพันธ์ (Relation Improving) และด้านมารยาทในการสื่อสาร (Courtesy)

รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ประกอบด้วย 5 ขั้นตอนคือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมพร้อม (Readiness) ขั้นที่ 2 ขั้นจัดการข้อมูล (Organization) ขั้นที่ 3 ขั้นตรวจสอบร่วมกัน (Co-Revising) ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผล (Evaluation) ขั้นที่ 5 ขั้นแบ่งปันและเชื่อมความสัมพันธ์ (Sharing & Connection) และพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนนของทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้สูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลังทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้สูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ : รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

Abstract

The purposes of this research were to develop and study the effectiveness of a learning model for enhancing creative communication. The research procedure consisted of three phases as follows; Phase 1: Study the basic data, ideas, theories from literature and interview key informants in order to develop a model enhancing creative communication. Phase 2: Develop the learning model for enhancing creative communication. After that, the model was verified by experts and proven by using the model on the students. Phase 3: Assess the effectiveness of the English learning model by employing an experimental design, one group/pretest-posttest. The experimental group consisted of 192 Grade 6 students enrolled at Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration Elementary School during the first semester of the 2014 academic year. The students were chosen by purposive sampling. The period of the study lasted 16 weeks for four hours per week for a total of 64 hours. Data analysis and statistical information was calculated including mean, standard deviation, dependent t-test, and content analysis. The results of this study revealed that:

A learning model for enhancing creative communication of Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration Elementary School students contained five sequential steps; 1) readiness, 2) organization, 3) co-revising, 4) evaluation, and 5) sharing & connection.

For the effectiveness of the English learning model for enhancing creative communication, the average scores of creative communication of the group from the pretest to posttest significantly increased at the .01 level and the English learning achievement of the experimental group was statistically higher at the .01 level.

Keywords: The English Learning Model, Creative Communication, Srinakharinwirot University Prasarnmit Demonstration School (Elementary)

บทนำ

การสื่อสารถือเป็นกระบวนการพื้นฐานที่มนุษย์ต้องใช้และถือเป็นปกติวิสัยของมนุษย์ เป็นสิ่งสำคัญในการสร้างสัมพันธภาพของบุคคลในการอยู่ร่วมกันในสังคม ในการประกอบกิจการงานใดก็ตาม มนุษย์ล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยการสื่อสารเป็นเครื่องมือให้บรรลุจุดประสงค์ทั้งสิ้น จะเห็นได้จากการที่มนุษย์พยายามที่จะคิดค้นและพัฒนาวิธีการสื่อสารมาตั้งแต่โบราณทั้งภาษาพูด ภาษาเขียนตลอดจนพัฒนาเครื่องมือต่างๆ เพื่อช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นอย่างไรก็ตาม ภายใต้สภาวะความกดดันในสังคมปัจจุบัน สมาชิกในสังคมประสบความตึงเครียดจากสภาวะการณ์ต่างๆ ทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม เกิดแนวคิดและความคิดเห็นที่แตกต่างของแต่ละกลุ่มจนนำมาซึ่งความขัดแย้งในสังคมซึ่งสาเหตุใหญ่มาจากการขาดการสื่อสารที่สร้างสรรค์และส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างกัน (วิทยากร เชียงกูล, 2554)

พระบรมราชาบาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน ในวันที่ 15 กรกฎาคม 2526 ความว่าการสื่อสารเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในการพัฒนาสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า การรักษาความมั่นคงและความปลอดภัย ยิ่งในสมัยปัจจุบันสภาวะการณ์ของโลกเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกขณะ การติดต่อสื่อสารที่รวดเร็วทันเหตุการณ์ย่อมมีความสำคัญ โดยมีการประสานงานอย่างใกล้ชิดและสอดคล้อง สำคัญที่สุดคือการพิจารณาเลือกเฟ้นและสร้างสรรค์สิ่งที่ดีในการสื่อสารเพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีนำมาปรับใช้ด้วยความฉลาดริเริ่มและสามารถอำนวยความสะดวกแก่การสร้างเสริมเศรษฐกิจสังคมและเสถียรภาพของบ้านเมืองได้อย่างแท้จริง (ภูมิพลอดุลยเดช, 2526)

ภาษาอังกฤษถือเป็นภาษาที่ประชาคมโลกส่วนใหญ่ใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและการสร้างความเข้าใจอันดีระหว่างกัน ประเทศส่วนใหญ่ในโลกรวมทั้งกลุ่มประเทศในอาเซียนได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการติดต่อสื่อสาร ซึ่งประเทศไทยได้ให้ความสำคัญในการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยได้ตั้งเป้าหมายให้นักเรียนที่จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ เพื่อรองรับการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและการเป็นพลโลกที่ดี รวมทั้งจะต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร ค้นคว้าหาความรู้และเข้าถึงฐานข้อมูลที่ใหญ่กว่าร้อยละ 80 ล้วนแล้วแต่เป็นภาษาอังกฤษ จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของประเทศไทย และความสามารถในการสื่อสารและการใช้ภาษาอังกฤษ (English Proficiency) ที่ประเมินโดย International Institute of Management Development (IMD) โดยได้จากการนำคะแนนเฉลี่ยจากการสอบ TOEFL ซึ่งเป็นการทดสอบภาษาอังกฤษสำหรับผู้ที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาประจำชาติมาจัดอันดับตั้งแต่ ปี 2552 - 2554 ผลการจัดอันดับความสามารถด้านภาษาอังกฤษประเทศไทยได้คะแนนเฉลี่ย 72 คะแนน จากคะแนนเต็ม 120 เมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในกลุ่มภูมิภาคอาเซียน ล้วนได้คะแนนสูงและอันดับดีกว่าไทยมาก ประเทศที่โดดเด่นคือ สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ มาเลเซียและอินโดนีเซียตามลำดับ อีกทั้งยังพบว่าประเทศไทยมีทักษะด้านภาษาอังกฤษที่ใช้ในการสื่อสารและตอบสนองต่อความต้องการของผู้ประกอบการอยู่ในอันดับท้ายๆ โดยประเทศในกลุ่มภูมิภาคอาเซียนอยู่ในอันดับต้นแทบทั้งสิ้น (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2554)

จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555-2558) ที่มียุทธศาสตร์ที่สำคัญ

คือ “พัฒนาคนสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตและยั่งยืน” โดยมุ่งมั่นพัฒนาบุคคลให้เป็นผู้มีความรู้ มีทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์เพื่อจะใช้เป็น เครื่องมือในการเรียนรู้ในแขนงวิชาการต่างๆ และนำมา ซึ่งการอยู่ร่วมกันในสังคมอย่างสงบสุข

โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ในฐานะที่เป็นสถานศึกษาที่มีหน้าที่สำคัญคือ มุ่งพัฒนาเยาวชนของชาติ ตามนโยบาย ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มีอัตลักษณ์อัน ประกอบด้วย คิดดี พูดดี มีทักษะสื่อสาร ประสานความรู้ สู่ชุมชน จะเห็นได้ว่ามหาวิทยาลัยมุ่งมั่นที่จะพัฒนาทักษะ สื่อสารของเยาวชน ซึ่งสอดคล้องกับนโยบายของการ ศึกษาขั้นพื้นฐานของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่มุ่งมั่น พัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้มีทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตามจากการประเมินทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่าย ประถม) ปีการศึกษา 2556 ตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1-6 พบว่าร้อยละ 35.5 ของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่าย ประถม) ยังไม่ผ่านการประเมินทักษะการสื่อสารภาษา ภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ กอปรกับนักเรียนบางส่วนยังไม่ สามารถนำทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์โดยเฉพาะ ภาษาอังกฤษไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ (สาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ, 2556)

เนื่องจาก “ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์” เป็นทักษะที่มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่ มีความพร้อมในการพัฒนาตนเองและพัฒนาสังคมโลกให้ เป็นสังคมที่สงบสุขอย่างยั่งยืน (Tubbs & Sylvia Moss, 2003) เนื่องจากทักษะการสื่อสารภาษาอย่างสร้างสรรค์ มุ่งเน้นให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการติดต่อสื่อสารทั้งทักษะการ พูด การฟัง การอ่าน การเขียน ภาษาท่าทาง ตลอดจน ภาษาเทคโนโลยี สำหรับผู้เรียนโดยเฉพาะผู้เรียนในระดับ

ประถมศึกษาซึ่งเป็นวัยที่จำต้องฝึกฝนและพัฒนาทางด้าน พื้นฐานต่างๆ หากขาดการพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่าง สร้างสรรค์จะทำให้ผู้เรียนไม่สามารถนำไปใช้เป็นพื้นฐาน ในการดำรงชีวิต และการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้ อย่างมีประสิทธิภาพ (Campbell & Babrow, 2004)

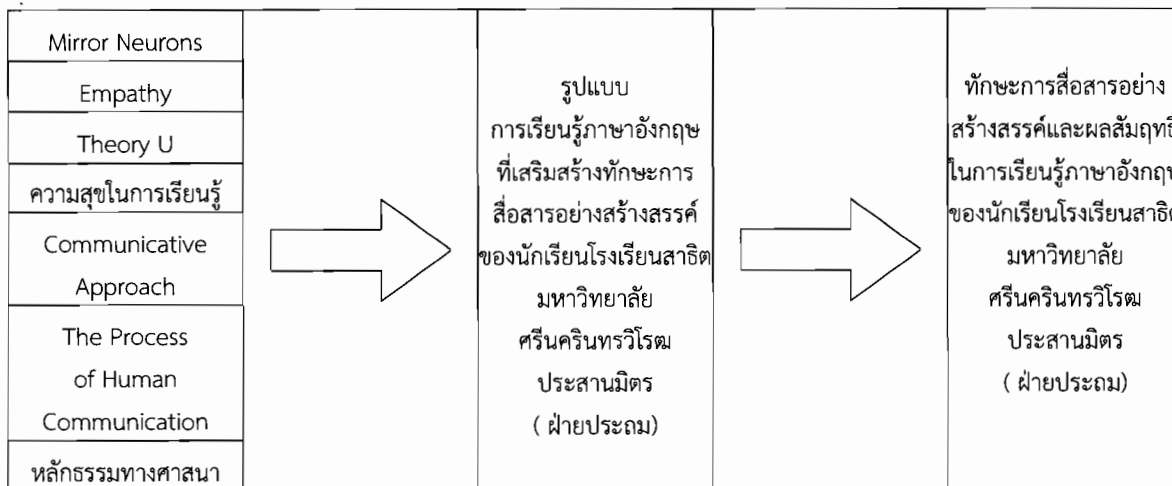
จากเหตุผลและความสำคัญในการพัฒนาทักษะ การสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างสร้างสรรค์ ผู้วิจัยจึงได้นำ หลักกรรมในพุทธศาสนาซึ่งประกอบด้วยสังขจะคือการ สื่อสารในสิ่งที่เป็นความจริง ตถตา การสื่อสารต้องเป็น เรื่องแท้ไม่คาดเดา กาละ การสื่อสารที่เหมาะสมกับ เวลา ปิยะ การสื่อสารเพื่อสร้างเสริมความสัมพันธ์ และ อัตถ คือการสื่อสารในสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม รวมทั้งหลักกรรมในศาสนาอิสลามคือ มุขาวะเราะฮ์ ซึ่งเป็นกระบวนการปรึกษาหารือ เพื่อขจัดความขัดแย้งตาม หลักการอิสลาม และการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์โดยตั้ง อยู่บนพื้นฐานของบทบัญญัติทางศาสนาอิสลามซึ่งคำนึง ถึงคุณค่าเกี่ยวกับความยุติธรรม (Adl) คุณธรรมความ ดีงาม (Ihsan), และการใช้วิทย์ปัญญา (Hikmah) มา บูรณาการกับ ทฤษฎียู (U Theory) ทฤษฎีการสื่อสาร (Empathy) ซึ่งทฤษฎีทั้งสองนี้มีความสำคัญในการพัฒนา ให้เกิดการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์โดยการสร้างพื้นที่ให้ ทุกคนสามารถแลกเปลี่ยนเชื่อมโยง สื่อสาร ข้อมูลระหว่าง กันโดยท้ายสุดคือรวบรวมข้อมูลที่ได้จากการตัดสินใจนำ มาหลอมรวมกันโดยเริ่มต้นที่ตนเองโดยการมองตัวเอง เพื่อเปิดใจรับข้อมูลจากผู้อื่น เนื่องจากมนุษย์ไม่ได้เพียง แต่สื่อสารเพื่อความเข้าใจเท่านั้นแต่เป็นการแสดงให้เห็น ว่ามนุษย์มีความคิดร่วมกันในการที่จะสร้างสรรค์และ จรรโลงสังคม (Brown, 2011; Otto, 2010) ซึ่งสอดคล้อง กับทฤษฎีกระจกเงา (Mirror Neurons) ซึ่งมีจุดเน้นใน การสื่อสารที่จะเชื่อมต่อทั้งความคิดเห็น และความรู้สึก ระวังกันและกัน รู้สึกว่าอีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกอย่างไรเมื่อตก อยู่ในสถานการณ์หนึ่งๆ (Campbell & Babrow, 2004) โดยเซลล์กระจกเงามีความสำคัญกล่าวคือทำให้เด็กเกิด การลอกเลียนแบบ ในสิ่งที่ดีและนำมาซึ่งการขัดเกลาใน

สังคมและเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความเข้าใจในสื่อสาร และนำมาซึ่งทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ (Semen & Cacioppo, 2009) อีกทั้งผู้วิจัยได้นำแนวทางการสอน ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ทั้งการฟัง พูด อ่านและ เขียน ที่ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลายในการพัฒนา ทักษะการสื่อสารของผู้เรียน มาใช้ในการพัฒนารูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสาร อย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) เพื่อมุ่ง พัฒนาให้ผู้เรียนเป็นผู้ที่สามารถสื่อสารได้อย่างสร้างสรรค์ โดยเฉพาะภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นภาษาสากล อีกทั้งมี ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังจากใช้ รูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพฤติกรรมบ่งชี้ทักษะการสื่อสาร อย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียน ระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
3. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการใช้รูปแบบ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสาร อย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ปีการศึกษา 2557 จำนวน 192 คน

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ รูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้าง ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ซึ่งประกอบด้วย 4 องค์ประกอบคือ ด้านความเข้าใจ (Understanding) ด้านความถูกต้อง (Correctness) ด้านความสัมพันธ์ (Relation Improving) และด้านมารยาทในการสื่อสาร (Courtesy)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบวัดทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
2. แบบสะท้อนผลการเรียนรู้การใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)
3. แบบสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม)

วิธีรวบรวมข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์

ระยะที่ 1 ศึกษาองค์ประกอบและพฤติกรรมบ่งชี้ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ชั้นที่ 1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ และ ชั้นที่ 2 ตรวจสอบความเป็นไปได้ของนิยามองค์ประกอบและพฤติกรรมบ่งชี้ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ โดยผู้เชี่ยวชาญและนำผลการตรวจสอบมาปรับปรุงนิยามองค์ประกอบและพฤติกรรมบ่งชี้ที่สร้างขึ้น

ระยะที่ 2 สร้างรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ประกอบด้วย ชั้นที่ 1 ศึกษาเอกสารงานวิจัยเกี่ยวกับแนวคิดการพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ชั้นที่ 2 ตรวจสอบยืนยันความเหมาะสมของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นและนำผลการตรวจสอบมาพัฒนาปรับปรุงรูปแบบที่สร้างขึ้น ชั้นที่ 3 สร้างและตรวจสอบความเหมาะสมของเครื่องมือสำหรับการจัดการเรียนรู้ ได้แก่ คู่มือการจัดการเรียนรู้ คู่มือนักเรียน เครื่องมือประกอบรูปแบบการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ซึ่งทำการตรวจสอบความเหมาะสมโดยผู้เชี่ยวชาญและนำผลมาพัฒนาปรับปรุงเครื่องมือสำหรับการจัดการเรียนรู้ ชั้นที่ 4 ตรวจสอบความเหมาะสมและความเป็นไปได้ของรูปแบบ ประกอบด้วย การศึกษานำร่อง (Pilot Study) โดยนำไปทดลองใช้กับนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 30 คนซึ่งมีลักษณะใกล้เคียง

เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง โดยจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษตาม กระบวนการจัดการเรียนรู้ของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ พร้อมประเมินทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ด้วยแบบประเมินทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ เพื่อ ตรวจสอบรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้าง ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์และเครื่องมือสำหรับ ใช้ในการจัดการเรียนรู้ และขั้นที่ 5 ปรับปรุงแก้ไขรูปแบบ การเรียนรู้และเครื่องมือสำหรับใช้ในการจัดการเรียนรู้

ระยะที่ 3 ประเมินประสิทธิผลรูปแบบการ เรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสาร อย่างสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่าย ประถม) ขั้นที่ 1 ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่ ผ่านการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วโดยนำไปทดลอง ใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ฝ่ายประถม ภาควิชาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2557 จำนวน 192 คน ขั้นที่ 2 ประเมินประสิทธิผลรูปแบบการเรียนรู้โดย พิจารณาจาก 1) ค่าเฉลี่ยคะแนนทักษะการสื่อสารอย่าง สร้างสรรค์ในการเรียนรู้ของกลุ่มตัวอย่าง หลังการทดลอง สูงกว่าก่อนการทดลอง 2) วิเคราะห์แบบสะท้อนผล การเรียนรู้ 3) ค่าเฉลี่ยพฤติกรรมที่แสดงออกถึงทักษะการ สื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ของกลุ่มตัวอย่างหลังจากทดลอง ใช้รูปแบบการเรียนรู้ อยู่ในระดับดีมาก 4) ผลสัมฤทธิ์ใน การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของกลุ่มตัวอย่างหลังจากทดลอง ใช้รูปแบบการเรียนรู้สูงกว่าก่อนการทดลอง

สรุปผลการวิจัย

1. องค์ประกอบของทักษะการสื่อสารอย่าง สร้างสรรค์ของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 4 องค์ประกอบ คือด้าน ความเข้าใจ (Understanding) ด้านความถูกต้อง

(Correctness) ด้านการประสานสัมพันธ์ (Relation Improving) และด้านมารยาทในการสื่อสาร (Courtesy)

2. รูปแบบการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษ ที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของ นักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น ประกอบ ไปด้วย หลักการ วัตถุประสงค์ ขั้นตอนการจัดการ เรียนรู้ และการวัดประเมินผลการเรียนรู้ โดยมี ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ ตามรูปแบบการเรียนรู้ 5 ขั้นตอนคือ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมพร้อม (Readiness) ขั้น ที่ 2 ขั้นจัดการข้อมูล (Organization) ขั้นที่ 3 ขั้นตรวจสอบร่วมกัน (Co-Revising) ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผล (Evaluation) ขั้นที่ 5 ขั้นแบ่งปันและเชื่อมความสัมพันธ์ (Sharing & Connection)

3. ประสิทธิภาพของรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) และพบว่า ค่าเฉลี่ยคะแนน ของทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่ม ตัวอย่างหลังทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้สูงกว่าก่อน ทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ผลสัมฤทธิ์ ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างหลัง ทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้สูงกว่าก่อนทดลองอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และค่าเฉลี่ยพฤติกรรม ที่แสดงออกถึงทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ของ กลุ่มทดลองหลังจากทดลองใช้รูปแบบการเรียนรู้ อยู่ใน ระดับดีมาก

อภิปรายผล

1. ด้านองค์ประกอบของทักษะการสื่อสาร อย่างสร้างสรรค์ ที่ใช้ในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ การศึกษาองค์ประกอบทักษะการสื่อสารอย่าง สร้างสรรค์ของนักเรียนโรงเรียนสาธิต มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) พบว่าทักษะ

การสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) มี 4 องค์ประกอบคือ ด้านความเข้าใจ (Understanding) ด้านความถูกต้อง (Correctness) ด้านการประสานสัมพันธ์ (Relation Improving) และด้านมารยาทในการสื่อสาร (Courtesy) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Pink (2006), Marin (2014), และ UNESCO (2008) สำหรับการศึกษาในประเทศไทยได้มีการศึกษาทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ พบว่าประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยต่างๆ ได้แก่ บุคลิกภาพในการสื่อสาร ความเหมาะสมของเวลา และสถานที่ ความชัดเจนสมบูรณ์ของสาร ปฏิสัมพันธ์ของผู้สื่อสาร และคุณธรรมต่างๆ ทั้งความถูกต้อง เที่ยงตรง และความยุติธรรมในการสื่อสาร (พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต), 2554, พระธรรมปิฎก, 2540, วิชัย วงษ์ใหญ่, 2007, และอิมรอน มะลูลีม, 2011) ซึ่งอยู่ภายใต้องค์ประกอบที่คล้ายคลึงกัน โดยผู้วิจัยได้รวบรวมจัดกลุ่มที่มีองค์ประกอบร่วม อย่างไรก็ตามพบว่างานวิจัยส่วนใหญ่ยังขาดการเชื่อมโยงหลักธรรมทางศาสนา การพัฒนาภายในตน (Inner self) และการพัฒนาทางจิตใจ (Spirituality) กับมารยาทคุณธรรม และความถูกต้องในการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ และจรรยาบรรณ ดังนั้นการวิเคราะห์องค์ประกอบทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ผู้วิจัย จึงมีความเหมาะสมในการนำไปเป็นกรอบในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ซึ่งเป็นเด็กและเยาวชนโดยจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องเสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ควบคู่ไปกับการพัฒนาจิตใจจากภายใน การขัดเกลาโดยใช้หลักธรรมทางศาสนา และการอยู่ร่วมกันท่ามกลางความแตกต่างในสังคม

2. ด้านการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้

2.1 แนวคิดและวิธีสอนที่ใช้ในรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ มีจุดหมายที่สอดคล้องกับเป้าหมายของการ

ศึกษาคือการทำให้สังคมอยู่ร่วมกันอย่างสันติ ท่ามกลางความแตกต่างทั้ง ทัศนคติ ค่านิยม ลัทธิความเชื่อ โดยมุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน และเรียนรู้ที่จะสื่อสารร่วมกันอย่างสร้างสรรค์ (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2554) ดังนั้นในการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้และกิจกรรมในครั้งนี้ผู้วิจัยจึงบูรณาการแนวคิดของทฤษฎี U Theory (U Theory) ซึ่งเน้นการเรียนรู้ที่เกิดจากภายในผู้เรียนเชื่อมโยงความรู้ที่ได้เรียนกับความจริงในโลกปัจจุบัน การจัดการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนวิเคราะห์พิจารณาสิ่งต่างๆ อย่างลุ่มลึก พัฒนาตนเองให้เป็นผู้ที่ตื่นรู้และมีสติอยู่เสมอ สร้างสรรค์การสื่อสารให้เกิดขึ้นในทางที่ดีงาม การสร้างสรรค์วิธีการต่างๆ ที่ทำให้เกิดการพัฒนา ทำให้เกิดสังคมแห่งการเรียนรู้ และมุ่งมั่นที่จะพัฒนาทำให้เกิดการเรียนรู้ที่มีพื้นฐานมาจากการสำนึก การเคารพในสิทธิและหน้าที่ของตน และมีความภูมิใจในตนเองและผู้อื่นมีความปิติในสิ่งที่เกิดขึ้น และเห็นผู้อื่นใดก็คือการที่เป็นคนดีและมีวิจรรณญาณในการสื่อสารและพัฒนาตนเองและสังคมไปสู่สิ่งที่ดีงาม (Brown, 2011; Otto, 2010) นอกจากนี้ได้บูรณาการ Empathy in Communication ซึ่งเป็นความสามารถในการสื่อสารที่ผู้สื่อสารสามารถเข้าใจตนเองและนำมาซึ่ง การเข้าใจอารมณ์ ความรู้สึกของผู้อื่นทำให้เกิดการรับรู้ถึงเหตุผลในการกระทำสิ่งต่างๆ ของบุคคล ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารและขัดความขัดแย้ง Empathy เป็นการเรียนรู้ที่จะหลอมรวมและเชื่อมต่อทั้งความคิดเห็น และความรู้สึกระหว่างกันและกัน รู้สึกว่าอีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกอย่างไรเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์หนึ่งๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความเข้าใจในสื่อสารและนำมาซึ่งทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ (Campbell & Babrow, 2004) อีกทั้งผู้วิจัยได้นำความรู้เกี่ยวกับเซลล์กระจกเงา (Mirror neurons) ที่มีความสำคัญในการพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ (Semen & Cacioppo, 2009) และการพัฒนาตนเองของมนุษย์อย่างมากมาย ทฤษฎีเซลล์กระจกเงา ใน

ระยะเริ่มแรก ถูกนำมาประยุกต์ใช้ในเรื่อง การพัฒนาเด็ก เพราะสมองของเด็กนั้น มีพลังและความยืดหยุ่นสูงสามารถปลูกฝังพฤติกรรมที่ดีให้เด็กเห็น ทั้งการสื่อสารโดยการฟังและการพูด และทำให้เด็กเกิดการลอกเลียนแบบ นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ ในการนำมาใช้ในการขัดเกลาในสังคม โดยเป็นความพยายามที่จะ ปรับตัวเองให้เข้ากับผู้อื่น การ เข้าถึงภาวะจิตใจของผู้อื่นซึ่งเป็นส่วนสำคัญของการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์

2.2 การเสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของผู้เรียนจำเป็นต้องพัฒนาทุกองค์ประกอบไปพร้อมๆกันในการจัดกิจกรรม ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้ออกแบบขั้นตอนการจัดกิจกรรมตามรูปแบบการเรียนรู้โดยแบ่งออกเป็น 5 ขั้นตอนนี้ ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมพร้อม (Readiness) ขั้นที่ 2 ขั้นจัดการข้อมูล (Organization) ขั้นที่ 3 ขั้นตรวจสอบร่วมกัน (Co-Revising) ขั้นที่ 4 ขั้นประเมินผล (Evaluation) ขั้นที่ 5 ขั้นแบ่งปันและเชื่อมความสัมพันธ์ (Sharing & Connection) ซึ่งเป็นการจัดลำดับขั้นตอนที่เหมาะสมและสอดคล้องกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) และการพูดการเขียนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งประกอบด้วย ขั้นเสนอเนื้อหา หรือขั้นนำเสนอโครงสร้างภาษาใหม่ (Presentation) ขั้นการฝึก (Practice) และขั้นพัฒนาภาษาเพิ่มเติมจากความรู้เดิม (Produce) (Diaz & Cartnal, 1999) และการทำงานของเซลล์กระจกเงาซึ่งเป็นการการขยายขอบเขตข้อมูล (Reproduction) และการแสดงออกในสิ่งที่ได้รับรู้ (Representation) (Semen & Cacioppo, 2009) จนสามารถสื่อสารออกไปอย่างสร้างสรรค์ อย่างไรก็ตามขั้นตอนในรูปแบบการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นได้เพิ่มเติมองค์ประกอบที่เน้นพัฒนาจากภายในอย่างสมดุลให้ผู้เรียนเข้าใจตนเอง (Self) มีความฉลาดทางจิตวิญญาณสามารถเชื่อมโยงความรู้เพื่อให้เกิดกระบวนการทางปัญญานำมาซึ่งความเข้าใจ ความถูกต้องในการสื่อสารโดยสอดคล้องหลักธรรมทางศาสนา ทางพุทธศาสนา

อาศัยหลัก 5 ซึ่ง ประกอบด้วย สัจจะ ตถตา กาละ ปิยะและอัตถะ หลักธรรมในศาสนาอิสลามซึ่งเรียกว่า มุขาวะเราะฮ์ ซึ่งเป็นกระบวนการปรึกษาหารือ เพื่อขจัดความขัดแย้งตามหลักการอิสลาม โดยตั้งอยู่บนพื้นฐานของบทบัญญัติทางศาสนาอิสลามซึ่งคำนึงถึงคุณค่าเกี่ยวกับความยุติธรรม (Adl) คุณธรรมความดีงาม (Ihsan), และการใช้วิทยปัญญา (Hikmah) ล้วนเป็นคุณค่าสากลที่เป็นองค์ประกอบสำคัญของกรอบคิดและยุทธวิธีในการสร้างสันติภาพเพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งเป็นจุดเน้นของการวิจัย ซึ่งหลังการทดลองผู้วิจัยพบว่าทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มทดลองเพิ่มขึ้นจากก่อนการทดลอง และเมื่อพิจารณาการแสดงผลพฤติกรรมของผู้เรียนที่สะท้อนทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของผู้เรียนสูงขึ้นจากก่อนการทดลอง จึงสามารถสรุปได้ว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมทั้ง 5 ขั้นตอนสามารถพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของผู้เรียนได้

3. การประเมินประสิทธิผลรูปแบบการเรียนรู้

3.1 จากการศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษควบคู่ไปกับการพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ผู้เรียน พบว่าค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงให้เห็นว่าการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่มุ่งพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถสื่อสารกับผู้อื่นได้อย่างสร้างสรรค์และสัมฤทธิ์ผล ส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนดีขึ้นซึ่งสอดคล้องกับ (Marin, 2014, Pink D, 2006, UNESCO, 2008) ซึ่งกล่าวว่า การสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ก่อให้เกิดการเห็นคุณค่าในตนเอง ทำให้ผู้เรียนรู้สึกเห็นคุณค่าในชีวิตของตนเองและผู้อื่น ปลูกฝังให้ผู้เรียนรักการเรียนรู้ เห็นคุณค่าของการศึกษาค้นคว้าร่วมกัน มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาตนเองและสังคมผลที่ตามมาคือผู้เรียนสามารถประสบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้ตามศักยภาพของตน และมีทักษะสื่อสารอย่างสร้างสรรค์และอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างสงบสุข

3.2 จากการศึกษาผลการประเมินทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ของผู้เรียน พบว่าเพิ่มขึ้นจากการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยพบว่าผู้เรียนมีทักษะในการสื่อสารทุกทักษะดีขึ้นตามลำดับ อย่างไรก็ตาม ในด้านทักษะการเขียนและการพูดเพื่อการสื่อสารโดยภาษาอังกฤษผู้เรียนบางส่วนยังมีทักษะที่เพิ่มขึ้นเพียงเล็กน้อย ซึ่งอาจเป็นผลมาจากทักษะการสื่อสาร โดยเฉพาะการเขียนเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อน กอปรกับทักษะการพูดเป็นทักษะที่มุ่งเน้นความสามารถในการสื่อความหมายและความเข้าใจเป็นสำคัญ อย่างไรก็ตาม ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังกังวลกับกฎเกณฑ์ (Grammar) ทำให้ไม่สามารถสื่อสารได้อย่างครอบคลุมองค์ประกอบของทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากเวลาในการฝึกฝนอาจไม่เพียงพอ เนื่องจากการสื่อสารโดยภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษาต่างประเทศสำหรับคนไทย เป็นทักษะที่ต้องการการฝึกฝนที่สม่ำเสมอ และต่อเนื่อง นอกจากนี้ครูจะต้องสร้างความคุ้นเคยทางภาษาให้นักเรียนเรียนรู้อย่างผ่อนคลายและยืดหยุ่นตามความเหมาะสม อีกทั้งสร้างแรงจูงใจเพื่อสร้างให้ผู้เรียนมีความปรารถนาที่จะติดต่อกับคนอื่นเป็นแรงจูงใจในการฝึกฝนทักษะจนกลายเป็นผู้ชำนาญและมีทักษะสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ (Diaz & Cartnal, 1999)

3.3 จากการศึกษาผลการประเมินทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์พบว่าผู้เรียนในระดับประถมศึกษาชอบการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วม และได้เรียนรู้และฝึกฝนการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ผ่านสถานการณ์จริงและมีความท้าทาย ซึ่งสอดคล้องกับ (Tubbs & Sylvia Moss, 2003) ที่กล่าวว่าผู้เรียนในวัยเด็กจะมีแรงจูงใจในการสร้างพลังแห่งการเรียนรู้และการสื่อสารซึ่งเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ การเรียนการสอนจะต้องสร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้และการสื่อสารให้มากที่สุด เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างเต็มตามศักยภาพ ดังนั้นผู้สอนควรจัดการเรียนรู้ที่เสริมสร้างทักษะภาษาที่หลากหลายยิ่งขึ้น และจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูจะต้องปรับกิจกรรมการเรียนรู้

อยู่เสมอเพื่อกระตุ้นผู้เรียนให้เกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้อยู่เสมอ

3.4 ผลการพิจารณาพฤติกรรมนักเรียนที่สะท้อนจากการสังเกตพฤติกรรมทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ในระหว่างที่ดำเนินการสอนตามรูปแบบการเรียนภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์พบว่านักเรียนกว่าร้อยละ 83.7 ขึ้นไป มีพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการมีทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังคงพบว่ามีนักเรียนจำนวนหนึ่งเป็นนักเรียนที่มีปัญหาในด้านพฤติกรรม คือเป็นนักเรียนที่เป็นโรคสมาธิสั้น (Attention Deficit Hyperactivity Disorder) และเป็นเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้ (Learning Disorder) โดยเฉพาะทางด้านภาษาโดยเด็กเหล่านี้มักจะแสดงพฤติกรรมที่ไม่สนใจและไม่ให้ความร่วมมือในการสื่อสารกับผู้อื่นเช่น ขาดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้ ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกับเพื่อน ทำงานโดยขาดความตั้งใจ ขาดสมาธิ ชักชวนเพื่อนคุย โดยนักเรียนเหล่านี้จากการสอบถามอาจารย์ประจำชั้นพบว่าเป็นผู้ที่มีความต้องการ การดูแล และให้ความสนใจเป็นพิเศษ ซึ่งหลังจากที่ผู้วิจัยรับทราบข้อมูลแล้วได้ประสานงานกับผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษาพิเศษและจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะ สำหรับผู้เรียนเหล่านี้ และปรับรูปแบบในการประเมินให้เหมาะสมกับผู้เรียน เพื่อให้สามารถพัฒนาได้เต็มตามศักยภาพ อย่างไรก็ตามเมื่อผู้วิจัยวิเคราะห์แบบสะท้อนตนเองของผู้เรียนกลุ่มนี้พบว่า นักเรียนมีความประทับใจในรูปแบบการเรียนที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นเนื่องจากได้ทำกิจกรรมที่หลากหลายตามความสามารถของตน ทำให้เกิดความเชื่อมั่นตนเองในการเรียนรู้และกล้าแสดงออกมากขึ้นและรู้สึกว่าการเรียนรู้อาจจะพัฒนาให้เป็นคนเก่ง คนดีและได้สื่อสารความรู้สึกและความต้องการของตนเอง รู้สึกว่าเพื่อนเข้าใจตนเองมากขึ้นจากการทดลองที่เข้าใจว่าไม่มีใครชอบและอยากร่วมกิจกรรมกับตนเองซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากที่นักเรียนเรียนรู้โดยเอาใจเขามาใส่ใจเราซึ่งสอดคล้อง

กับแคมป์เบลและ บาบราว (Campbell & Babrow, 2004) ซึ่งกล่าวว่า Empathy เป็นการเรียนรู้ที่จะหลอมรวมและเชื่อมต่อทั้งความคิดเห็น และความรู้สึกระหว่างกันและกัน รู้สึกว่าอีกฝ่ายหนึ่งรู้สึกอย่างไรเมื่อตกอยู่ในสถานการณ์หนึ่งๆ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญในการสร้างความเข้าใจในสื่อสารและนำมาซึ่งทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์

ข้อเสนอแนะ

เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการนำผลการวิจัยนี้ไปใช้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในการพัฒนาทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ให้กับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งในส่วนของผู้กำหนดนโยบาย ผู้ปฏิบัติและนักวิจัย ตามลำดับดังนี้

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

ทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์เป็นสิ่งจำเป็นในโลกปัจจุบันจะเห็นได้ว่าสังคมที่มุ่งเน้นการแข่งขัน การแสดงความคิดเห็นอย่างเสรี และโลกที่ไร้พรมแดน ทำให้ผู้คนในสังคมเกิดความขัดแย้ง กันในระดับต่างๆ ทั้งในระดับ ครอบครัว สังคม หน่วยงาน ประเทศ ตลอดจนความขัดแย้งระหว่างประเทศ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาควรให้ความสำคัญในการกำหนดแนวทางและนโยบายในการพัฒนาและเสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์เพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ถึงทักษะการปฏิบัติตน และฝึกฝน ในการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ อีกทั้งพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีคุณธรรมในการสื่อสารและสามารถดำเนินชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นตามครรลองของสังคมอย่างมีความสุข

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ผู้สอนอาจนำรูปแบบการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่เสริมสร้างทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์ ไปใช้โดยมีแนวปฏิบัติดังนี้

1. ผู้สอนที่จะนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ควรศึกษาทฤษฎีการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละช่วงวัย และนำไปปรับให้เหมาะสมกับความสนใจและความแตกต่างของผู้เรียนแต่ละคน เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายตามศักยภาพที่มี

2. การจัดการเรียนรู้จะเกิดประสิทธิผลสูงสุดเมื่อครูผู้สอนผู้ปกครอง สถานศึกษาและท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมและร่วมสร้างบรรยากาศที่ส่งเสริมการเรียนรู้ สร้างความรักและความเข้าใจอันดีต่อกันโดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญคือผู้เรียน

3. ผู้สอนที่จะนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ในวิชาอื่นควรศึกษาถึงแนวทางในการเลือกกิจกรรมในการสื่อสารเพิ่มเติมเพื่อให้เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชา เช่นกลุ่มวิชาที่เน้นทักษะภาษา ทักษะกระบวนการทางวิทยาศาสตร์เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาตนเองด้านเนื้อหาอย่างเต็มที่

4. การนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้ผู้สอนควรศึกษาคู่มือการใช้เพื่อทำความเข้าใจแต่ละขั้นตอนให้ชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งต่อไปอาจนำรูปแบบการเรียนรู้ไปใช้กับการสอนทักษะภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน ภาษาฝรั่งเศส เนื่องจากเป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่เน้นพัฒนาทักษะภาษาของผู้เรียน

2. การวิจัยในครั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษาทักษะการสื่อสารอย่างสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายประถม) ซึ่งเป็นผู้เรียนในวัยเด็กพบว่ามี 4 องค์ประกอบ หากจะศึกษาความสุขในการเรียนรู้ของผู้เรียนวัยอื่นหรือสังกัดอื่น ควรมีการวิเคราะห์องค์ประกอบเพื่อตรวจสอบยืนยันอีกครั้ง

เอกสารอ้างอิง

- กัญญาพัฒน์ บุญภินนท์. (2544). *การศึกษาเปรียบเทียบมโนทัศน์เรื่องความสุขตามทัศนะของพระธรรมปิฎก (ประยทธ์ ปยุต โต) และจอห์น สจ๊วต มิลล์*. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ปรัชญา). สงขลา: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์. ถ่ายเอกสาร.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ประยทธ์ ปยุต โต). (ม.ป.ป.). *ความสุข 5 ชั้น*. นครปฐม: วัดญาณเวศกวัน.
- ภูมิพลอดุลยเดช, พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. (ม.ป.ป.). *คำพ่อสอน: ประมวลพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน*. พิมพ์ครั้งที่ 4. ม.ป.พ.
- วิชัย วงษ์ใหญ่. (2555). *พลังการเรียนรู้ในกระบวนทัศน์ใหม่*. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: เอส อาร์พรีนติ้ง.
- วิทยากร เชียงกูล. (2554). *การศึกษากระบวนกรเรียนรู้เพื่อพัฒนาชุมชนให้เข้มแข็ง*. กรุงเทพฯ: สันติการพิมพ์.
- เลขาธิการสภาการศึกษา, สำนักงาน. (2552). *สภาพปัญหาและแนวทางแก้ปัญหาการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน*. กรุงเทพฯ: วีพีซี คอมพิวเตอร์.
- เลขาธิการสภาการศึกษา, สำนักงาน. (2554). *สมรรถนะการศึกษาไทยในเวทีสากล พ.ศ. 2554*. กรุงเทพฯ: พริกหวานกราฟฟิก.
- อิมรอน มะลูลีม. (2551). *รวมบทคัดย่อ เรื่องการสร้างสันติภาพและความสมานฉันท์*. กรุงเทพฯ: ศูนย์บริหารกิจการศาสนาอิสลาม.
- Campbell, G. Rose & Babrow, S. Austin. (2004). The role of empathy in responses to persuasive risk communication. *Health Communication*. Lawrence Erlbaum Associates, Inc.16(2) 159-182
- Diaz; & Cartnal. (2002). *Learning Style and Effectiveness of Online and Face – to – Face Instruction*. The America Journal of Distance Education.
- Easterlin, R. (2007). *Cross National Happiness as an Answer to the Easterlin*. UNESCO California: Paradox 2013 University of Southern California.
- Marin, D. (2014). Crowdsourcing from the ground up: How a new generation of Nepali nonprofits uses social media to successfully promote its initiatives. *Journal of Creative Communications*, 9, 127-146.
- Otto. (2010). *U Theory*. Washington: National Academies Press.
- Palmer, P. J. (2007). *The Courage to Teach Exploring the inner landscape of a Teacher’s Life*, San Francisco: Jossey-Bass.
- Paul. (2007). *Hawkon, Blessed Unrest: How the Largest Movement in the World Come*.
- Pink, D. (2006). *A Whole New Mind – Why Right-Brainers Will Rule the Future*. SUA: Penguin- Putnam-Inc.
- Rudolph F. Verderber. (1996). *Human Communication Principal and Context*, ninth edition Mc Graw Hill North America.

Semen, B, & Cacioppo. (2009). *Mirror Neurons* . Chicago: Chicago University Press.

Steven; & Nordberg. (1995). *Expiring Language Art in The Elementary Classroom*. Wadsworth Publishing.

Tubbs & Sylvia Moss. (2003). *Communicate, eight edition* Wadsworth Publishing Company. United States of America.

Watkins, K. E.; Strafella, A. P.; & Paus. T. (2003). Seeing and Hearing Speech Excites the Motor System Involved in Speech Production. *Neuropsychological*. 41: 989 – 994.